prospěch věřitele ustanovení o zabavení, zastavení nebo postupu platů při pohledávkách výživného; ale tím nezměnil dosavadní právo, že při exekuci pro kapitál stejně naloženo býti má s jeho příslušenstvím.

Bylo proto v těchto směrech dovolacímu rekursu částečně vyhověno a odst. I. a II. rekursního usnesení, jež v příčině exekuce nezl. dítěti pro 250 Kč povolené zůstává nedotčeným, byl změněn způsobem vpředu uvedeným, ježto pro dělení nákladů společného exekučního návrhu a společného dovolacího rekursu není žádného důvodu právě tak jako pro dělení nákladů procesních žalobcům společně přisouzených.

Pokud dovolací rekurs vytýká, že rekursní soud náklady návrhu prvním soudem vyměřené snížil, ačkoli dlužník do výše jejich si nestěžoval, byl odmítnut, ježto jest podle § 528, odst. 1 c. ř. s. § 78 ex. ř. nepřípustný. R. z. s. —l.

Před uzávěrkou listu dochází nás smutná zvěsť, že dne 10. t. m. zemřel pan František Šimek, notář v Brandýse n. L. — Spolek náš želí odchodu jednoho z nejstarších svých členů, který ještě za Rakouska zúčastnil se činně spolkového našeho ruchu a podporoval nás v boji o naše práva stavovská. Budiž čest jeho památce!

ZE DNE.

Daň z převodu z pracovních výkonů notářských. Daň z převodů pracovních výkonů, tato dle slov tehdejšího referenta v národním shromáždění a nynějšího správce ministerstva financí*) »největší a nejsložitější daň, jaká kdy byla a snad bude uložena obyvatelstvu republiky«, daň, která »před zásadami daňové spravedlnosti nemůže obstáti«, má býti dle návrhu vládního zvýšena z 1% na 2%.

Zvýšení to nastati má již 1. lednem 1921, dříve tedy než znám bude finanční efekt této nové daně přechodné, teprvé od 1. ledna 1920 zavedené, a bez ohledu na to, že zvýšení to v zápětí bude míti pro spotřebitelstvo nové zvýšení cen.

Svého času (»České právo« 1920, čís. 10) poukázali jsme k tomu, jak těžce a proti všem zásadám spravedlnosti a stejnoměrného rozdělení, tíží daň tato stav notářský, kdežto každý podnikatel může ono procento tržby, jež odvede státu jako daň z převodu, přesunouti na svého kupce a konečně na spotřebitele, je to notářům, jediným snad z tisíců a tisíců podnikatelů, znemožněno. Nemůže notář, jako platitel daně, »daň tuto osobě, mající nárok na výkon jeho, daní podléhající, zvláště zúčtovati«, ježto § 12. zákona mu to zapovídá.

Není také oprávněn zapravenou daň do odměny za výkon si z a p o č í t a t i; vždyť smí čítati si toliko poplatky tarifem stanovené, a čítaje poplatek vyšší než tarifní dopustil by se přestupku disciplinárního.

Dle nynějších předpisů zákonných nucen je notář, na rozdíl od všech ostatních podnikatelů, daň z výkonu hraditi z vlastního, nemaje možnosti přesunu.

Platí tedy z téhož zdroje příjmu: z výtěžku své práce duševní — proti správné zásadě »non bis in idem« — dvakráte daň, jednou jako daň z příjmu, po druhé jako daň z výkonu. Toť — rádi přiznáváme že nezamyšlený — důsledek obvyklého dnes bohužel postupu, že při překotném zdělávání nových zákonů, nepřihlíží se ku různé struktuře jednotlivých povolání a nedává se jim příležitosti pronésti se o obmýšlených akcích zákonodárných. Notářská komora i spolek československých notářů již při zavedení nového zákona pozdvihly na příslušných místech svého hlasu, žádajíce o remeduru této patrné a neodůvodněné křivdy. Žádosti jejich, aby aspoň ony výkony notářů, pokud jsou výronem veřejnoprávné činnosti notářovy, státem na něj (§ 1. ř. not.) jako orgán osvědčovací vznesené dani z pracovních výkonů nepodlehaly, nebylo správou finanční vyhověno.

Také druhému plně spravedlivému petitu po umožnění přesunu dávky dostalo se vyřízení toliko vyhýbavého.

Navrženým zvýšením daně na 2% stává se rozřešení palčivé otázky buď osvobozením čistě osvědčovacích úkonů notářských od daně z výkonů, aneb aspoň změnou § 12. z. v tom směru, že notáři, pokud za úkony své žádati smí toliko poplatky tarifem upravené, mohou »daň z výkonu osobě mající nárok na výkon dani podléhající zvláště súčtovati«. Nepochybujeme, že podniknuto bude vše, aby rozhodující kruhy na vitální tuto otázku stavovskou za účelem spravedlivé nápravy byly opětně upozorněny. G. K.

*) Dr. Engliš: Daň z převodu statků a z pracovních výkonů, Brno 1919, str. 3 a 9

Novější rozhodnutí nejvyššího soudu v záležitostech práva manželského. (Vrchní zemský soud v Brně.)

1. O vojínu, který v době, kdy zmizel, byl jako vojín přidělen k obsluze v důstojnickém kasinu v zázemí, nelze říci, že se zúčastnil války a neplatí pro něj ustanovení § 1. zákona ze dne 31. 3. 1918, čís. 28 ř. z.; kdyby zákon tento měl se vztahovati na veškeré příslušníky branné moci vůbec, nebylo by zapotřebí, aby ještě zvláště vytýkal, že příslušník branné moci musí býti »účastníkem v přítomné válce«. (Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 16./12. 1919, č. j. R II 165/19.)

2. Svolil-li jeden manžel k návrhu druhého manžela k dobrovolnému rozvodu a dohodli-li se oba o uspořádání svých majetkových poměrů, nemá žádný z nich bez svolení druhého práva od smlouvy uzavřené odstoupiti proto pouze, že si to dodatečně jinak rozmyslil i když snad ještě dobrovolný rozvod soudem nebyl povolen. (Roz. nej. soudu z 11./5. 1920 R II 82/20.)

3. Obhájce svazku manželského není povinen podati dovolání; podle § 18. dvor. dekretu ze dne 23./8. 1819, čís. 1595 sb. z. jest na něm o d v o l a t i s e z rozsudku soudu procesního, jímž bylo uznáno na rozluku manželství. Podati dovolání při rozluce mu zákon neukládá, jak to nejvyšší soud ve svém plenárním rozhodnutí ze dne 7. června 1920, č. Pres.: 534/20 vyslovil. (Rozh. nej. soudu z 15./6. 1920 č. j. Rv II 99/20—1.)

4. Povinnost manželova poskytnouti manželce nutnou výživu nekotví toliko v právu soukromém, nýbrž jest povahy veřejnoprávní a jest tedy vyloučeno, aby muž odvolávaje se na nějaký s manželkou ohledně výživného snad neobezřetně dojednaný smír, této pak odpíral i nutné výživy a tuto svou povinnost manželku živiti snažil se přesunouti na veřejnou dobročinnost, nebo domovskou obec. Takové smlouvy o výživném jsou změnitelny, když úplná změna poměrů, které se strany ani nadíti nemohly, toho vyžaduje, třebas, že podle vůle stran mělo býti zvýšení snad vyloučeno. (Roz. nej. soudu 22./6. 1920, Rv II 82/20.)

5. Dobrovolný rozvod není předpokladem rozluky manželské dle § 15. zákona rozlukového. Toto ustanovení má na mysli rozvody vůbec pro nepřekonatelný odpor, § 17. zmíněného zákona řeší pak ještě zvláště otázku rozluky při rozvodech vyslovených dle § 107. a 109. všeob. zák. obč. Za rozluku dle § 15. může žádati každý manžel, tedy i manžel, z jehož viny bylo manželství rozvedeno. Výrok o vině zůstává i nadále v platnosti. (Rozh. nejvyššího soudu ze 7./7. 1920, č. j. R II 155/20.) Ch.

Nový ministr spravedlnosti. Deputace notářské komory a Spolku našeho vyžádala si slyšení u nového ministra spravedlnosti pana Dra Augusta Popelky, aby uvítala jej v nejvyšším úřadě správy justiční, i byla přijata s neobyčejnou blahosklonností a srdečností.

Příležitosti té bylo použito, aby předneseny byly novému ministru spravedlnosti opětně veškeré naše tužby, zejména pokud se týká zřizování affidavitů, superlegalisace, našich pečetí, nesprávného přisuzování soudů ve věcech soudního komisařství a nového notářského řádu. Pan ministr projevil veliké porozumění pro veškeré naše požadavky a přislíbil ve všech těchto směrech co nejrychlejšího a příznivého vyřízení.

Promlčení palmárních pohledávek. Dle nařízení vlády ze dne 24. února 1920 č. 111 sb. z. a nař. mají dnem 1. dubna 1921 nastati účinky promlčení pohledávek uvedených v §§ 1480. a 1486. obč. zák., upravených dle třetí dílčí novely. — Poněvadž zejména notáři byli přetíženi pracemi minulého roku akcí soupisovou a letošního roku akcí upisování válečných půjček a přiznáním k dávce z majetku, takže nemohli pomýšleti na vlastní svou věc a vymáhati včas své pohledávky palmární, požádala notářská komora Pražská komoru advokátní o součinnost ve příčině podání pamětního spisu ministerstvu spravedlnosti, aby účinky zákona o promlčení byly odsunuty ještě o 1 rok do 1. dubna 1922. Výsledek této akce sdělíme svého času.

Poplatky za soudní legalisace. Ministerstvo financí nereagovalo dosud na návrh, podaný naším spolkem ve příčině zavedení poplatků soudních za legalisace a vidimace. Míníme proto podati další návrh, statisticky odůvodněný, bychom prokázali výhodnost zvýšení poplatků soudních pro stát. Vyzýváme proto všechny pp. kolegy z Čech, Moravy a Slezska, aby zaslali laskavě neprodleně na naší redakci zprávu, kolik soudních legalisací bylo v roce 1919 u soudu jejich sídla.